

DE NATUURINDUSTRIE

Omdat de vereniging Natuurmonumenten honderd jaar bestaat, heeft een groep onafhankelijke deskundigen dit voorjaar een rapport gepresenteerd met enkele aanbevelingen voor de toekomst. Onder meer wordt aangeraden om niet elke snipper groen te willen beschermen maar na te gaan welke Nederlandse natuur in een verenigd Europa het beschermen waard is. Daarbij wordt geadviseerd om natuur en landschap niet persé terug te willen brengen in de oude staat.

In Zuidwest-Drenthe heeft sinds een jaar of vijf het gebied binnen de driehoek Appelscha, Vledder en Havelte de status van nationaal park gekregen. In dit Drents-Friese Wold ging men voortvarend aan de slag: er werd geplempt, gehermeanderd, geschraapt en vooral veel gekapt. Met als resultaat dat heidevelden, stuifzanden en beekdalen beter tot hun recht zijn gekomen. Maar hier blijft het niet bij. Volgens het zogenoemde 'omvormingsbeleid' zullen de meeste exoten als spar, lariks of Amerikaanse eik plaats moeten maken voor inheemse boomsoorten. In feite streven de opstellers van het beheerplan een ideaalbeeld na van een natuur uit lang vervlogen tijden. Iets waar de onafhankelijke deskundigen dit voorjaar nu juist tegen waarschuwen.

Als paddestoelenliefhebber hoef ik u niet te vertellen dat er met het plaatselijk uitroeien van exoten nogal wat paddestoelensoorten verloren gaan. Op voorlichtingsborden staat dat kaalkap of sterke uitdunning leidt tot biotoopuitbreiding van de zeldzame boomleeuwerik en roodborsttapuit. Prachtige vogels, maar wel honderd keer algemener dan de strikt aan sparren gebonden Slijmige spijkerzwam die in het Dieverveld door de voorgestelde maatregelen kans loopt om te verdwijnen. Aan de andere kant heeft het afschrappen van grasvelden en heidevelden soms groeiplaatsen gecreëerd voor zeldzaamheden als Blauwgroen trechtertje en Lenteknotszwam. Dus er komt wat bij en er gaat wat af. Dit lijkt inherent aan het leven zelf. Maar onze maatschappij heeft last van het optimaliserings-syndroom. Verlies en winst is voor watjes. We willen alleen maar win-win situaties. Dus volgen de ideeën om dit te bereiken elkaar op en is de natuurindustrie aan modes onderhevig, net als het onderwijs of de gezondheidszorg.

Wie de touwtjes in handen heeft, wil iets doen, beslissingen nemen, sturen, ingrijpen. Niets doen is een weinig aanlokkelijk alternatief. Dus wordt ook in het Drents-Friese Wold overal gesleuteld aan de bestaande situatie. Maar hoe aardig zou het niet zijn als een paar fraai bemoste sparrenaanplanten gewoon aan hun lot werden overgelaten. Kijken wat er gebeurt, tot ze ten slotte van ouderdom in elkaar zakken. Of op plekken waar een bepaald beheer noodzakelijk is, dat beheer dan ook honderd jaar lang op dezelfde manier uitvoeren. Oersaai voor plannenmakers, maar goed voor de natuur. Mijn advies aan Natuurmonumenten is daarom meer een motto: hoe saaier het beleid, des te spannender de natuur!